

Haar. Han var en forhenværende nationalliberal Minister og en af den afdøde Konges fortroligste Venner og fornemste Raadgivere. Hans Væsen manglede da heller ingenlunde Værdighed, ja hans brede og fuldkomment skægløse Ansigt kunde til Tider antage et strengt alvorligt, gammeltestamentligt Præg. Men i denne Værdighed var der paa en besynderlig Maade iblandet Stænk af den lunefulde Skødesløshed i Optræden, den Rest af Studenterovermodet fra otteogfyrre, der havde faaet Næring ved Frederik den syvendes folkelige Hof, og som ogsaa siden blev ved at udmærke adskillige af de fremragende Mænd fra vore første Frihedsaar. Denne joviale Utvungenhed bidrog til at paadrage ham særlig Frøken Ragnhilds dybeste Unaade. Hun havde nu en Gang en uovervindelig Afsky for al Slags folkelig Familiaritet, og det imponerede hende ikke, at det i dette Tilfælde var en Bisp og forhenværende Minister, der kastede sig tilbage paa Stolen, som om han sad i sin egen Stue, begravede Haanden i Lommen for at rasle med sine Nøgler, vippede Kniven mellem Fingrene og sagde „pleje van“ og „lille Frøken“. Hun delte desuden ganske sin Faders Anskuelser med Hensyn til Bispens hele Embedsførelse. Hun fandt, at det var ganske upassende for en Mand i en saa